

Po navěky

„Vůbec nic o mně nevíš,“ prskl Tedros a bouchl svou princeznu zatuchlým polštářem rovnou do obličej. Agáta se zakuckala, ale okamžitě mu vrátila útok s takovou vervou, že se bouchl o černý rám její postele a peří lítalo všude kolem. Ani Kmotříčka se nedala dlouho pobízet a vrhla se na Tedrosovu tvář, jako by ho chtěla sežrat. „Potíž je spíš v tom, že toho o tobě vím až moc,“ zavrčela Agáta předtím, než prince popadla za nepořádně uvázaný obvaz pod modrým límcem.

Tedros se ji snažil odstrčit, ale Agáta ho hned zase napadla. Princ ze sebe ještě tak tak stačil sundat drápající kočku a hodit ji na hlavu její majitelce. Agáta hbitě uhnula, takže Kmotříčka letěla plavným obloukem rovnou do koupelny. Ani zoufalé mávání lysými, vrásčitými tlapami ji nezachránilo před tvrdým přistáním hlavou napřed v záchodové míse. „Kdybys mě znala, věděla bys, že rád dělám věci sám,“ durdil se Tedros, když si utáhl tkaničky od košile.

„Tys po mně hodil moji *vlastní kočku*?“ zaječela Agáta a vy-mrštila se na nohy. „A jenom proto, že se snažím, aby tě ne-sežrala *sněť*?“

„To není kočka, ale Satan,“ sykl Tedros a po očku přitom pozoroval marnou snahu Kmotřičky vyškrábat se ze záchodu. „A kdybys mě znala, věděla bys, že kočky z duše nesnáším.“

„Zato se ti asi líbí psi, co? Uslintaní, jednodušší... Vlastně dost jako ty.“

Tedros se zamračil. „Takovýho povyku kvůli pitomýmu ob-vazu...“

„Už máš tu ránu tři týdny a pořád se nechce hojit, Tedrosi,“ naléhala Agáta, zatímco lovila svého kočičího mazlíčka z mísy a sušila mu vráscitou kůži rukávem. „Pokud to pořádně ne-ošetříme, začne to hnisat.“

„Možná že u vás *na hřbitově* to děláte jinak, ale u nás doma se rány *obvazují*.“

„A taky to pak vypadá, jako by tě dvouletý dítě omotalo gázou?“ neodpustila si Agáta posměšnou poznámku.

„Zkus si nechat se bodnout vlastním mečem, když mizíš neznámo kam,“ řekl Tedros. „Máš štěstí, že jsem vůbec ještě naživu. Ještě vteřinu a –“

„A vzpomněla bych si, jaký seš zvíře, a nechala bych tě tam.“

„Ještě mi řekni, že by sis v týhle krysí díře našla lepšího kluka, než jsem já.“

„Pokud jde o to, klidně bych tě vyměnila za trochu ticha a prostoru.“

„A já tebe za slušný jídlo a teplou vanu!“ vybafl Tedros.

S roztřesenou Kmotřičkou v náručí ho Agáta počastovala nenávidným pohledem. Tedros se nakonec přece jen podvolil a s rezignovaným výdechem a zahanbeným výrazem si rozvá-zal košili, rozpažil a posadil se na postel. „Jen do toho, prin-cenzo.“

Na dalších deset minut zavládlo ticho. Agáta opatrně omý-vala deseticentimetrovou ránu v princově hrudi růžovým ole-jem s kápkou bílé pivoňky, který si půjčila z mámina vozíku

s bylinnými tinkturami. Při pouhé myšlence, jak Tedros k ráně, která o vlas minula jeho srdce, přišel, přejel Agátě mráz po zádech. Raději se zase soustředila na svůj úkol. Nemusela si tu událost přehrávat v mysli, stačilo, že jí všechno dost spolehlivě připomínaly neodbytné noční můry. Omládlý Školník zlověstně se zubící na Tedrose přivázaného ke stromu... rudý záblesk v jeho očích, když Tedrose bodl... Agáta nechápala, jak může Tedros po tom všem tak klidně spát, ale možná to bylo tím, že on je princ a Agáta jen Knihomolka. Klukovi z Nekonečného lesa se zdál každý den, který nekončil smrtí, dobrý.

Agáta posypala ránu svařenou kurkumou. Tedros sevřel čelist a tiše zasténal. „Říkala jsem ti, že se to nehojí,“ zamumlala jeho princezna.

Tedros zavrčel jako podrážděný lev a odvrátil hlavu. „Tvoje máma mě nesnáší. To proto nikdy není doma.“

„Chodí po pacientech,“ vysvětlila Agáta, zatímco vtírala sytě žlutý prášek do šrámu, „nějak nás živit musí, ne?“

„Tak proč nechala vozík s bylinkama doma?“

Agátina dlaň spočinula na Tedrosově hrudi. I ona sama si kladla podobné otázky. Potom se zase dala do drhnutí rány. Princ se bolestně zašklebil. „Hele, tak naposled. Nemyslím, že tě máma nenávidí.“

„Už tři týdny vězíme v jejím domě, Agáto. Všecko sním, jsem hotovej uklízeč antitalent, pořád ucpávám záchod a navíc jí asi neuniklo, že na sebe v jednom kuse štekáme. Pokud mě ještě nemá plný zuby, nebude to dlouho trvat.“

„Máma tě prostě vidí jen jako další komplikaci už tak složité situace.“

„Agáto, venku je plná vesnice lidí, kteří by nás zabili, jakmile bychom vystrčili nos ze dveří. Co je na tom složitého?“ nadhodil Tedros, když si klekl na postel a napřímil záda. „Podívej, za měsíc mi bude šestnáct, takže budu moci převzít vládu nad Kamelotem jako král a právoplatný dědic. Jasně, moje království je na mizině, půlka poddaných vzala do zaječích a všechno

leží v ruinách, ale to můžeme změnit. Patříme na Kamelot, Agáto. Proč se prostě nevydáme zpátky –“

„To víš přece sám, Tedrosi.“

„Jo. Protože nechceš navždycky opustit mámu. Protože máš rodinu a já ne,“ hlesl princ a odvrátil hlavu.

Agáta se začervenala. „Tedrosi –“

„Nemusíš mi nic vysvětlovat,“ řekl tiše, „kdyby můj táta ještě žil, taky bych ho neopustil.“

Agáta se přisunula blíž, ale Tedros jen zíral někam do zdi. „Tedrosi, jestli tě království potřebuje, měl by ses vrátit,“ přinutila se říct.

„Jenže já tě nikdy neopustím, Agáto,“ povzdychl si princ a potáhl za špinavou nit trčící z jeho ponožky. „Nešlo by to, ani kdybych chtěl. My dva se do Nekonečného lesa dostaneme jen tehdy, když si to budeme přát. Spolu.“

Agáta ztuhla. Takže on už přemýšlel, jak ji tu nechat? Polkla a popadla ho za paži. „Já zpátky nemůžu, Tedrosi. V lese by se nám stalo něco hrozného,“ zachraptěla, „měli jsme pořádnou kliku, že jsme unikli živí.“

„Tomuhle říkáš klika?“ podíval se na ni konečně Tedros. „Jak dlouho myslíš, že se tu můžem schovávat? Jak dlouho tu budeme hnít jako ve vězení?“

Agáta ztuhla. Věděla, že Tedros si zaslouží odpověď, ale zatím na nic nemohla přijít. „Copak tak záleží na tom, *kde* to svoje navěky prožiješ? Přece jde jen o to s kým, ne?“ snažila se nahnout s nadějí v hlase. „Takhle nám to přece učitelé říkali.“

Tedros se ani neusmál. Agáta vyskočila, z čistého ručníku visícího přes rám postele utrhla pás látky a začala převazovat ránu na hrudi rezignovaně ležícího Tedrose.

„Někdy mi chybí Filip,“ zašeptal tiše.

Agáta se na něho znepokojeně podívala. Tedros zrudl jako rajče a začal si nervózně hrát s nehty. „Já vím, že je to blbost. Když si vzpomenu, co všechno nám provedl... nebo provedla. Měl bych ho nenávidět, teda ji, ale kluk klukovi prostě rozumí tak, jak to holka nikdy nesvede. A Filip to dokázal, i když

vlastně nikdy opravdu kluk nebyl.“ Tedros se zadíval Agátě do tváře. „Ale ne... Zapomeň na to.“

„Vážně si myslíš, že tě neznám?“ zeptala se ublížená Agáta.

Tedros se zhluboka nadechl, jako by se nemohl rozhodnout, jestli říct pravdu, nebo zalhat. „Já jenom, že... první dva roky jsme se hnali za představou, jak budeme spolu, ale vlastně jsme spolu vůbec nebyli. Filipa jsem poznal daleko víc než tebe. Povídali jsme si spolu po večerce, kradli jehněčí z jídelny, na střeše školy si povídali o našich rodinách, o tom, čeho se bojíme nebo jaký koláče nám chutnají... Vlastně je jedno, jak to skončilo. Filip byl můj první opravdový kamarád.“ Tedros se na Agátu raději ani nepodíval. „My dva jsme nikdy kamarádi nebyli, dokonce jsme si ani nedali přezdívky. Měli jsme jen pár chvil pro sebe a naději, že láska bude stačit. A teď tu dřepíme zavřením v jednom pokoji, nemůžeme jít ani na procházku, natož třeba na lov nebo si zaplavat. Spíme, jíme, *dýcháme* jen vedle toho druhého, ale pořád jsme si cizí. Nikdy jsem si nepřipadal tak hrozně... starej.“ Teprve teď očkem sklouzl k Agátině výrazu. „Jen se netvař, že to taky necítíš. Sedíme tu jak zapšklí staří manželé a všechno, co ti na mně vadí, okamžitě naroste do gigantických rozměrů.“

Agáta se snažila o chápavý obličej. „A co vadí tobě na mně?“

„Ale ne, nezačínej s tím,“ odfrkl si Tedros a obrátil se na břicho.

„Ráda bych to věděla. Co se ti nelíbí?“

Její princ mlčel. Agáta mu pleskla horkou kurkumu na záda.

Tedros se podrážděně otočil. „Tak zaprvé – jednáš se mnou jako s blbcem.“

„To není pravda –“

Princ se zaškaredil. „Tak chceš to vědět, nebo ne?“

Agáta založila ruce.

„Jednáš se mnou jako s blbcem,“ zopakoval Tedros, „a předstíráš, že máš práci pokaždé, když si s tebou chci povídat. Myslíš si, že se jen tak vzdám svého domova, i když je to vždycky

princezna, kdo následuje prince. Dusáš po domě v těch svých ohavných škrpálech jako slon, v koupelně po tobě vždycky zůstane potopa, poslední dobou ses ani neobtěžovala usmát, a kdykoli se ti snažím něco říct, tváříš se, jako bych vůbec neměl nárok tě kritizovat, protože jsi tak... tak...“

„Tak co?“ zamračila se.

„Dobrá,“ dopověděl Tedros.

„Tak jo, a teď já,“ spustila Agáta. „Tváříš se, jako bych tě unesla tvému nejlepšímu kamarádovi, kterej ale nikdy ani *neexistoval*, a držela tě tu jako zajatce.“

„To říkáš jen z trucu –“

„Pořád mi nutíš pocit viny, že jsem tě sem vzala a zachránila ti život. Nejdřív meleš něco o citlivosti a rytířském chování a pak z tebe vypadne, že princezna má vždycky poslouchat prince. Jsi výbušnej, hrozně se potíš, vynášíš soudy o věcech, o kterých vůbec nic nevíš, a kdykoli něco shodíš na zem – což je *často* – svádíš to na můj dům, místo aby ses sám chytil za nos –“

„Vždyť tady není k hnutí!“

„To proto, že jsi vyrostl v *bradu*! Se západním křídlem, korunovačníma komnatama a stádem roztomilejch služtiček,“ štěkla Agáta. „No, jasný princí, tohle zámek není. Tohle je *život*. Ale to, že dnes a denně řeším, jak nám zachránit krk, tě nenapadlo? Nedošlo ti, že se snažím zařídit, aby náš šťastný konec byl opravdu *šťastný*, a tak nemám čas se zubit jako šašek a vést s tebou hluboký hovory nad šálkem cappuccina? Ale jistě, to ti ani nepřišlo na mysl, protože ty jsi přece Tedros z Kamelotu, nejkrásnější kluk v Nekonečném lese, a nedej pámbu, aby ses cítil starý!“

Tedros se samolibě usmál. „Vážně jsem tak hezkej?“

„Dokonce i Sofie byla snesitelnější než ty!“ křičela Agáta do polštáře. „A to se mě snažila dvakrát zabít!“

„Tak si jdi do lesa a přiveď si tu svou Sofii zpět!“ odsekl Tedros.

„A proč si ty neskočíš pro Filipa?“ štěkla Agáta.

Když si uvědomili, že oba myslí tu samou osobu, zahanbeně zmlkli.

Tedros se posunul ke své princezně a dal jí ruku kolem pasu. Agáta se opřela o jeho teplou hrud' a snažila se nebrečet.

„Co se to s náma stalo?“ zašeptala.

Když Agáta zachránila Tedrose z drápů Školníka, myslela si, že našla cestu ven z pohádky. Utekla smrti, zachránila prince a nechala celý Nekonečný les za sebou i s prolhanou, zrádnou kamarádkou. V náručí svírala svou pravou lásku ozářenou světlem na hranici dvou světů a vydechla úlevou jako hrdinka, která najde své navěky. Konečně měla Tedrose, kluka, kterého milovala tak jako on ji a jehož polibek stále cítila na rtech. Toho, který ji mohl učinit navždy šťastnou...

Přistála obličejem v hliněné stěně.

Omámeně otevřela oči. Kolem panovala neproniknutelná tma. Ležela na těle svého prince uprostřed zasněženého gavalonského hřbitova. Vzpomněla si, co všechno tu nechala. Nesplněný slib Štěpánovi, že mu přivede dceru zpět domů, Starší, kteří pásli po její hlavě, historiky o čarodějnicích upálených na hranici na rynku... *Klid. Tohle je náš šťastný konec*, snažila se utišit neveselé myšlenky i splašený dech. *Už se nám nic zlého nestane.*

Agáta zaostřila na střechu domu na sněhem zavátém kopci. Vzdáleně připomínala čarodějnický klobouk. Srdce jí poskočilo radostí, když si uvědomila, že teď je doma jednou provždy. Těšila se na nadšenou tvář své mámy, až ji uvidí ve dveřích. Podívala se na Tedrose s rozpustilým úsměvem. *Pokud ji tedy dřív netrefí šlak.*

„Tedrosi, vstávej,“ zašeptala. Tedros se ale v její náručí ani nepohnul. Ležel bezvládně v černém zkuškovém plášti a jediný zvuk široko daleko bylo cvakání vraních zobáků, které vyzobávaly červy z hrobové hlíny, a praskání pochoďně nad branou.

Když popadla prince za tkaničky od košile, aby jím zatřásla,

ucítila na dlani něco teplého a lepkavého. Pomalu zvedla ruce proti světlu pochodně.

Krev.

Jako šílená se řítila mezi rozeklanými náhrobky a nabroušenými stébly ostrice, nadýchaný sníh jí křupal pod škrpály a nahore čekal temný dům. Máma většinou nechávala hořet svíčky na verandě, ale dnes všude panovala jen temnota. Agáta vzala pomalu za kliku. Hlasité skřípění pantů probudilo postavu v posteli, která se vymrštila na nohy, zabalená do prostěradel jako duch. Callisina hlava konečně vykoukla ze dveří a vykuklila hmyzí oči. Na chvilku se rozzářila radostí z návratu dcery, ale potom si všimla hrůzy v Agátině tváři a sama zbledla jako stěna. „V-v-viděl tě někdo?“ vykoktala. Agáta zakroutila hlavou. Její matka se s úlevou usmála a chtěla ji sevřít v náručí. Když se Agátin výraz nezměnil, zastavila se a úsměv jí zamrzl na rtech. „Provedla jsi něco?“ zalapala po dechu.

Spolu seběhly dolů z Hrobového vršku. Agáta vedla Callis ve vytahané černé noční košili rovnou k Tedrosovi. Závějemi ho dotáhly za paže až domů. Agáta se zadívala na matku, která vypadala jako její starší kopie s černými vlasy a vybledlou pletí. Čekala, že při pohledu na opravdového prince zatají dech, ale Callis nespouštěla oči z potemnělého města pod nimi. Agáta se radši neptala proč. Kromě toho ji stejně nezajímalo nic jiného než záchrana Tedrosova života.

Jakmile ho vtáhly dovnitř, položila Callis Tedrose na koberec a rozhrnula mu mokrou košili obalenou bodláky. Agáta šla zatím zatopit v krbu. Když se vrátila, málem omdlela. Rána v princově hrudi zela tak hluboko, že skoro viděla tlukot jeho srdce.

„On... bude v pořádku, že jo?“ koktala Agáta s očima plnými slz. „Musí...“

„Na umrtvení už je pozdě,“ mumlala Callis, zatímco hledala po zásuvkách nit.

„Musela jsem ho vzít s sebou, mami... Nemohla jsem ho ztratit –“

„O tom si promluvíme později,“ odsekla Callis tak přísně, že se Agáta přikrčila ke stěně. Sklonila se nad princem a uzavřela ránu pěti pořádnými stehy. Tedros se probral bolestí, hlasitě zasténal, a když si všiml cizí osoby s jehlou v ruce, popadl koště a hrozil jí ránou do hlavy, kdyby se chtěla být jen o centimetr přiblížit.

Od té doby se ti dva neviděli.

Agátě se podařilo Tedrose uspat sladkými slůvky, takže se mohla k ránu vyplížit za matkou do kuchyně a nechat mělce oddechujícího Tedrose s napůl ošetřenou ránou v pokoji za černým závěsem. Dusno, které mezi ní a Callis panovalo, by se dalo krájet.

„Podívej, taky mě chtěl zabít, když jsem ho poprvé uviděla,“ zachraptěla a vzala z kredence dva železné talíře. „Určitě si ho oblíbíš, uvidíš.“

Callis nalila z kotle do misky zakalený guláš. „Než odejde, ušiju mu novou košili.“

„Ehm, mami? V pokoji nám spí opravdový pohádkový princ a ty se staráš o košili?“ podivila se Agáta, když se uvelebila na rozvrzané židli. „Copak si nevzpomínáš, že ještě nedávno by celý Gavaldon pořádal oslavu, kdyby mě někdo viděl na sto metrů od kluka? Zapomnělas, že to ty jsi mi pořád vykládala, že pohádky existují? To se ani nezeptáš, kdo to je?“ Agáta vykulila oči. „Počkej. *Než odejde?* Ale Tedros zůstává v Gavaldonu. Navždycky.“

Callis položila před Agátu misku se snídaní. „Ropuší polívka je nejlepší teplá.“

Agáta se vzchopila. „Hele, já vím, že nám tu s ním bude těсно, ale určitě si s Tedrosem najdeme ve vesnici práci, a když si trochu našetříme, můžem si koupit větší dům, třeba zrovna tam dole ve vesnici.“ Agáta se usmála. „Jen si to představ, mami. Měli bychom *živé* sousedy...“

Callis se zamračila. Agáta sledovala matčin pohled až k ulepenému oknu nad dřezem. Agáta seskočila ze židle, aniž by se dotkla polévky, popadla hadřík na nádobí a vyčistila jím ná-

nosy šedého prachu, mastnoty a plísňě, až do místnosti vnikl první sluneční paprsek. Agáta překvapeně ucouvla. Na každém sloupu na náměstí vlál rudý praporek s nápisem:

„Čarodějnice?“ zajíkla se Agáta při pohledu na vlastní tvář ve stu provedeních. Barevné domky za náměstím, které zdeci-movaly nájezdy z lesa, někdo opravil do podoby monotón-ních kamenných bunkrů. Kolem stály stráže v dlouhých čer-ných kabátech, černých maskách ze železa a s kopími v ruce. S hrůzou v očích se podívala na náměstí, kde vedle křivé věže s hodinami kdysi stávala její a Sofiina socha. Místo ní se tam teď tyčila dřevěná hranice z březových polen ozářená loučemi a plakát s dvěma dívčími tvářemi. Nebylo pochyb o tom, komu patřily.

Agátě se sevřel žaludek. Jedné veřejné popravě o vlásek unikla a tady ji hned čeká druhá.

„Varovala jsem tě, Agáto,“ ozval se za jejími zády matčin hlas. „Starší považovali za čarodějnici jen Sofii. To ona sem přivedla útočníky z lesa. Té noci, kdy ji chtěli odevzdat jejím pronásledovatelům, ti zakázali vycházet z domu. Ale ty jsi neposlechla. Teď mají za čarodějnici i tebe.“

Agátě se podlomila kolena.

„Takže mě chtějí *upálit*?“

„Kdybys přišla sama, Starší by tě možná ušetřili,“ schovala si matka hlavu do dlaní. „Musela by sis jen vytrpět trest stejně jako já, když jsem tě nechala utéct.“

Agátu zamrazilo. Zadívala se na matku, prohlédla si její tvář s orlím nosem, tyčkovité ruce i prsty na rukou a nohou, ale žádné jizvy neviděla. „Co ti provedli?“ zeptala se vyděšeně Agáta.

„Nic z toho, co by postihlo tebe, kdyby tě tu s ním našli,“ zvedla Callis zarudlá víčka. „Starší námi odjakživa pohrdali, Agáto. Jak tě vůbec mohlo napadnout brát s sebou někoho z lesa?“

„Ale... v té knížce přece stálo KONEC,“ koktala Agáta. „Sama jsi přece říkala, že když je pohádce konec, znamená to *žili šťastně až do smrti*.“

„Šťastně? S *ním*?“ vyhrkla Callis a vyskočila od stolu. „Naše světy od sebe nejsou odděleny jen tak pro nic za nic, Agáto. On tady nikdy šťastný nebude. Ty jsi Knihomolka a on –“

Callis se odmlčela. Agáta na ni překvapeně vykulila oči. Matka se raději otočila zpět ke dřezu a chvatně pumpovala vodu do kotlíku.

„Mami?“ hlesla Agáta bledá jako stěna. „Jak víš, kdo je Knihomol?“

„Hm? Neslyším tě, zlato!“

„*Knihomol*,“ překřikovala Agáta řinkot nádobí. „Odkud to slovo znáš?“

Callis pumpovala ještě divočeji. „Nevím. Asi jsem ho někde četla.“

„Kde?“

„Asi v nějaké pohádce, zlato.“

Jasně, povzdychla si Agáta ve snaze se trochu uklidnit. Její máma o pohádkách vždycky věděla úplně všechno, ostatně jako všichni rodiče v Gavaldonu, kteří horečně skupovali všechny knížky z knihkupectví pana Deauvilla, aby v nich hledali stopy po unesených dětech. *V jedné z těch knížek se o tom museli zmínit*, řekla si Agáta. To proto mě nazvala Knihomolkou a princ ji nevyvedl z míry.

Když se ale Agáta otočila zpět ke Callis, všimla si, že stále ještě pumpuje vodu do přetékaajícího kotlíku, zírá někam do neurčita a se zařatými pěstmi se snaží odehnat vzpomínky. Agátě se sevřelo srdce, jako by ji někdo proklál rampouchem. V prsou se jí usadil pocit, že její matka o pohádkách jen nečetla. Ona jednu sama prožila...

„Jakmile se vzbudí, potáhne zpátky do lesa,“ zavrčela Callis, když konečně přestala pumpovat.

Agáta se probrala z vlastních myšlenek. „Do lesa? Málem jsme tam oba přišli o krk, mami! A ty nás tam chceš poslat *zpátky*?“

„Tebe ne,“ zamumlala Callis zády k Agátě. „Jen jeho.“

Agáta otevřela překvapeně pusou. „Něco takového může říct jen člověk, kterej nikdy neprožil pravou lásku.“

Callis ztuhla. Napjaté ticho rušilo jen tikání kostlivých hodin na stěně.

„Vážně si myslíš, že je tohle tvůj šťastný konec, Agáto?“ zeptala se Callis.

„Musí být, protože já už Tedrose nikdy neopustím. A tebe taky ne,“ žadonila Agáta. „Myslela jsem si, že své štěstí najdu v lese, že můžu opravdovému životu prostě utéct, ale... Nejde to. Nikdy jsem nechtěla žádnou pohádku a přála si jen se budít každé ráno tady na Hrobovém vršku a vědět, že mám tebe a svou spřízněnou duši. Jak jsem mohla vědět, že to bude zrovna princ?“ Agáta si osušila oči. „Vůbec nevíš, co jsme si zazili, než jsme se našli. Netušíš, jaké zlo jsme nechali za sebou.“

Je mi jedno, jestli tu budeme muset sedět zavření sto let. Aspoň budeme spolu a šťastní. Jen nám musíš dát šanci.“

Uhelnatou kuchyni zalilo ticho.

Callis se otočila na dceru. „A Sofie?“

„Je pryč,“ odpověděla Agáta ledově.

Matka jí věnovala překvapený pohled. Dole ve městě unaveně odbíjely hodiny. Callis postavila kotlík na kamna, zažehla pod ním oheň, do vody vhodila několik lístků kalanky a míchala tak dlouho, až se rozpustily. Agáta ji se zatajeným dechem sledovala.

„Asi budem potřebovat ještě vajíčka,“ řekla nakonec matka. „Princové totiž ropuchy nejedí.“

Agáta málem omdlela úlevou. „Díky, mami, díky, díky!“

„Každé ráno, než půjdu do práce, vás tady zamknu. Pokud budeme opatrní, stráže sem ani nepáchnou.“

„Uvidíš, že ho budeš mít ráda jako vlastního, mami,“ vydechla Agáta. „Ale počkej. Do města? Říkalas přece, že nemáš pacienty?“

„Nezapalujte oheň v krbu a neotvírejte okna,“ poručila Callis, když nalila do dvou hrnků trochu čaje.

„Proč sem stráže nepůjdou?“ vyzvíдалa Agáta. „Myslela jsem, že se sem naopak podívají ze všeho nejdřív?“

„A ať vás ani nenapadne někomu otevírat!“

„Počkat – a co když to bude Štěpán?“ rozjasnila se Agáta. „On by se za nás u Starších přece mohl přimluvit.“

„Zvlášť když to bude Štěpán.“

Matka s dcerou si vyměnily ustarané pohledy.

„Tvůj princ sem nikdy nezapadne, Agáto,“ hlesla Callis. „Nikdo svému osudu jen tak neuteče.“

V jejich očích se skrýval strach tak veliký, jaký Agáta ještě nikdy neviděla. Jako by snad ani nemluvily o princí.

Agáta vzala matku do náručí. „Slibuju, že Tedros tu bude tak šťastný jako já sama,“ zašeptala, „a ty si ani nevzpomeňš, jak jsi mohla nedůvěřovat dvěma tak zamilovaným lidem.“

Za jejich zády se ozvalo hlasité řinčení. Závěs mezi kuchyní

a pokojem se sesunul k zemi a do kuchyně přivrávoral Tedros, utahaný, polonahý, s rudýma očima a zkrvaveným kusem prostěradla na hrudi. Posadil se, čichl si k polévce a div se nepozvracel. Raději misku odstrčil do bezpečné vzdálenosti. „Potřebujeme čerstvého koně, ocelový meč a dost masa a chleba na tři dny cesty,“ zvedl s ospalým úsměvem oči k Agátě. „Doufám, princezno, že ses stihla se všema rozloučit. Je čas odjet na Kamelot.“

První týden si Agáta myslela, že je to jen další zkouška v jejich příběhu. Doufala, že hranice na náměstí za chvíli zmizí, na trest smrti se zapomene a Tedros si zvykne na obyčejný život. Při pohledu na milovaného prince s tváří plyšového medvídka nepochybovala, že i kdyby tu měli sedět navždy, určitě najde způsob, jak budou šťastní.

Druhý týden ale začalo být v domku na hřbitově těсно. Buď chybělo jídlo, nebo hrnečky a ručníky. Kmotříčka s Tedrosem se spolu rvali jako slabomyslní sourozenci, Agáta si začala všimát všech princových protivných zvyků (vyplácal najednou všechno mýdlo, mléko pil zásadně přímo z bandasky, cvičil jako posedlý maniak a dýchal s otevřenou pusou) a Callis pochopila, co je to mít na krku dva pubertáky, kteří na nikom závislí být nechtějí. („Proti tomuhle byla *škola* procházka růžovou zahradou,“ mružel k smrti znužený Tedros. „Tak se vrátíme, aby tě Školník mohl dodělat, jo?“ odpovídala Agáta.) Třetí týden začal Tedros hrát rugby proti sobě samotnému, srážet neviditelné soupeře, mumlat v zápalu hry a pochodovat po místnosti jako šelma v kleci, zatímco Agáta ležela v posteli s polštářem přes hlavu a modlila se, aby se na ně z nebes konečně sneslo to vytoužené štěstí. Místo toho na ni ale spadl jen Tedros ve snaze chytit míč. Neopatrným pohybem si znovu otevřel ránu. Agáta ho odměnila ránou polštářem, Tedros jí oplatil stejnou mincí, a než se nadáli, seděla kočka v záchodové míse. Když tak vedle sebe leželi obalení peřím a Kmotříčka okapávala v rohu, visela mezi nimi jako černý mrak Agátina nezodpovězená otázka.

„*Co se to s náma stalo?*“

Během čtvrtého týdne spolu Agáta a Tedros přestali trávit čas. Princ nechal posilovacího šílenství a jen rezignovaně posedával neoholený a špinavý u kuchyňského okna, odkud pozoroval Nekonečný les. Asi se mu stýská po domově, pomyslela si Agáta. Dobře si pamatovala, že i jí ve světě pohádek chyběl Gavalдон. Když se ale Tedrosova temná nálada po několika dnech ještě prohloubila, poznala Agáta, že jeho bolest je daleko závažnější než pouhý stesk. Šířal ho pocit viny a myšlenka, že někde v daleké zemi bude chybět dědic trůnu. Ať se Agáta snažila, jak chtěla, nenašla ta správná slova, kterými by Tedrose utěšila. Všechno, co ji napadlo, byla jen snůška ořepaných frází, a tak se raději schovala pod peřinu a četla si pořád dokola své staré pohádkové knížky.

Při pohledu na krásné princezny a okouzlující prince musela myslet na to, jak jí vlastní navěky zhořklo. Ostatní pohádky měly jasné, jednoznačné rozuzlení, jen v té její se objevovalo stále víc nevyřešených otázek. Co se stalo s Otylkou, Hesterou a Bledulí, kamarádkami, které pro ni ve Zkoušce příběhem riskovaly život? Jak dopadla děvčata hrnoucí se do boje proti Arikovi a klukům? Jak se asi má paní Lessová a profesorka Hrdličková, když jim znova vládne Školník? Agátě se sevřelo srdce. Co když začne Školník zase unášet gavaldonské děti? Pomyslela na rodiče, kteří přijdou o své ratolesti. Na Tristanovy rodiče, kteří se budou muset dozvědět o smrti svého syna. Na rovnováhu v Nekonečném lese, která se teď přiklání ke zlu a smrti. A hlavně na bývalou nejlepší kamarádku, která se tím vším teď musela protloukat sama.

Sofie.

Po dlouhé době nelomcoval Agátou při vyslovení toho jména hněv. Ozvala se jen ozvěna odněkud z hlubin jejího srdce, jako by to bylo tajné heslo k ní samotné.

Sofie.

Sofie, kterou milovala v dobrém i ve zlém, mezi kluky i děvčaty a již kdysi přísahala, že jí bude navždy chránit, v mládí i stáří, dokud je smrt nerozdělí.

Proč se k sobě nejlepší kamarádky obracejí zády? Proč se opouštějí?

Pro kluka.

Agáta hanbou zrudla jako rak.

Pro kluka, který mě už nemůže ani cítit.

Agátino srdce se scvrklo do tvrdého oblázku. Celou dobu si myslela, že získá dobrý konec jen tehdy, když si vybere mezi Sofií a Tedrosem, ale pokaždé, když se o to pokusila, vybočil svět ještě dál ze zajetých kolejí. Každá myšlenka na Sofii ve věži s hrozivým zloduchem jí přinášela jen další sžíravé pocity viny, ještě hmatatelnější strach... Jako by si sama stvořila očistec, když se rozhodla volit mezi princem a kamarádkou.

„Já na ni taky pořád myslím.“

Otočila se za hlasem. U okna seděl Tedros a s roztřesenou bradou si ji měřil. „Nemůžu zapomenout, že jsme ji jen tak opustili,“ zachraptěl, když se mu oči zalily slzami. „Já vím, že je to mizerná kamarádka, vím taky, že je zlá, je mi jasné, že Filip byl jedna velká lež, ale my jsme ji nechali ve spárech té *obludy*. A nejen ji, Agáto. Celou školu. Jen proto, abychom si zachránili vlastní krk. Co jsem to vůbec za prince? Co by si o mně táta pomyslel?“ Zarostlé tváře skrápěly kapičky slz. „Nechci, abys opustila mámu, vážně... Ale my tu nejsme šťastní, Agáto, protože ten zloduch ještě dýchá. My nejsme hrdinové... My jsme zbabělci.“

Agáta se zadívala do ušmudlané, ale upřímné tváře svého prince a vzpomněla si, proč ho miluje. „Tohle asi není náš šťastný konec, co?“ vydechla.

Tedros se usmál jako za starých časů a Agáta mu úsměv poprvé od doby, co přišli zpět do Gavaldonu, oplatila.